

بانوی هنرمند محله کوی مهدی، هنر گوهتراشی خانواده رازنده نگه داشته است

میراثی از دل سنگ

۲۰

راه تجربه

که معمولا در فضای آرام و شخصی انجام می شود و به همین دلیل بیشتر حکاک ها در خانه یا کارگاه های شخصی فعالیت می کنند. شاید همین باعث شده است خیلی از خانم ها با این حرفه آشنا نباشند. حتی آشنایانم وقتی کارهایم را می بینند، تعجب می کنند و باورشان نمی شود یک خانم بتواند در خانه چنین آثاری تولید کند. من هم برایشان توضیح می دهم که با سرمایه ای کمتر از ۱۰۰ میلیون تومان می توان آموزش دید و این کار را شروع کرد. البته در این حرفه، بیشتر از سرمایه، حوصله، ذوق و خلاقیت است که موفقیت می آورد.»

● علاقه ای که مانع رهاکردن شد

با همه علاقه ای که به این هنر دارد، ملیحه یزدانی از سختی های آن هم می گوید؛ سختی هایی که به مرور زمان، خودشان را در قالب ضعف بینایی یا مشکلاتی مانند آرتروز نشان می دهند. او معتقد است حکاک، هنری است که صبر، دقت و تمرکز زیادی می خواهد و می گوید: «اوایل کار، تمرکز و دقتی که این هنر می خواست، واقعا برایم سخت بود و بارها با خودم می گفتم از پیش بر نمی آیم، اما هرچه بیشتر یاد گرفتم و به کار مسلط شدم، علاقه ام اجازه نداد آن را کنار بگذارم. البته امروز بعضی از مراحل حکاک را می توان با دستگاه لیزر انجام داد، اما به نظر من، اثری که از ابتدای آنها با دست خلق شود، ارزش و اصالت بیشتری دارد.»

برای همین، بخش زیادی از زمان کارم را با وضومی گذرانم و همین موضوع حس آرامش و برکت خاصی به کارم می دهد. از طرف دیگر، باز خورد مشتری ها هم برایم انرژی بخش است. بارها پیش آمده است که مشتریانی از شهرهای مختلف ایران یا حتی کشورهای دیگر، عکس نگینی را که از من خریده اند، هنگام استفاده برایم فرستاده اند و با این کار، حسابی غافلگیر و خوشحالم کرده اند.

● ذوق و خلاقیت حرف اول را می زند

او که می توان گفت تنها بانوی حکاک محله است، به خانم ها توصیه می کند اگر به مشاغل خانگی وبی دردسر علاقه مند هستند، از هنر حکاک سنگ غافل نشوند؛ «ماهیت این کار به گونه ای است

زهره شریعتی اسنگ کوچک را زیر نور می چرخاند. چند لحظه با دقت به رگه هایش نگاه می کند و بعد نوک قلم را آرام روی آن می نشاند. هر ضربه، طرحی را آشکارتر می کند؛ گویی جان تازه ای به سنگ می دهد. کمتر کسی باور می کند زنی که روزی حسابداری خوانده، امروز دنیایش میان سنگ های زینتی و نقش هایی می گذرد که با صبر و ظرافت روی آن ها حکاک می کند. ملیحه یزدانی، بانوی هنرمند محله کوی مهدی، نزدیک به ده سال است که حکاک روی سنگ های زینتی را به صورت حرفه ای دنبال می کند؛ هنری که هم با روحیاتش سازگار است. هم امکان کار در کنار خانواده را برایش فراهم کرده و هم راهی شده تا میراث پدری و شغل خانوادگی شان، یعنی گوهتراشی، همچنان زنده بماند.

● هنری که از خانه آغاز شد

خانواده یزدانی از قدیمی های کوچه نبوت هستند؛ خانواده ای که بیش از چهار سال است نامشان با گوهتراشی گره خورده است. از دهه ۸۰ نیز دو فرزند آخر خانواده به هنر حکاک روی سنگ های زینتی روی آوردند و امروز هم اگر سراغ گوهتراشی های محله را بگیرید، بسیاری بی درنگ نشانی کارگاه یزدانی را می دهند. ملیحه یزدانی، متولد ۱۳۶۴ و کوچک ترین فرزند خانواده، با وجود تحصیل در رشته حسابداری، مسیر دیگری را برای زندگی اش انتخاب کرده است. او می گوید: «مثل خواهرها و برادرهای بزرگترم که از نوجوانی کنار پدرم گوهتراشی را یاد گرفتند، من هم از بچگی با این فضا بزرگ شدم. همیشه برایم جالب بود که پدر یا برادرهایم چطور یک سنگ زمخت و بی روح را با حوصله به یک نگین زیبا تبدیل می کنند. همین علاقه باعث شد بعد از گرفتن دیپلم و از سال ۱۳۸۵ به پیشنهاد برادرهایم، حکاک روی سنگ را به صورت جدی شروع کنم.»

● جذابیت جان دادن به سنگ

ملیحه یزدانی آموزش این هنر را نزد یکی از برادرهایش که استاد حکاک و خوش نویسی بود، آغاز کرد. سال ها شاگردی و تمرین باعث شد کمتر از یک دهه بعد، خودش به هنرمندی حرفه ای تبدیل شود؛ هنرمندی که امروز طراح، حکاک و تذهیب روی نگین های زینتی را به صورت تخصصی انجام می دهد. او در حالی که با دقت طرحی را روی نگین عقیق پیاده می کند، درباره بازار کارش هم می گوید: «بیشتر روی نگین های رنگی کار می کنم، اما بعضی مشتری ها هم نگین خودشان را برای حکاک می آورند. علاوه بر سفارش های بازار مشهد، از شهرهای دیگر هم مشتری دارم. عرب ها هم از سال ها پیش، از زمان کار پدر و برادرانم، جزو مشتری های ثابت خانواده ما هستند.»

● به هنرم پناه می برم

ملیحه یزدانی از آرامشی می گوید که این هنر به زندگی اش بخشیده است؛ آرامشی که به گفته خودش، هر وقت از چیزی دلگیر یا خسته باشد، دوباره او را پشت میز کار و مقابل نگین های می نشاند. او می گوید: «بیشتر طرح هایی که روی نگین های منم، آیات قرآن یا اسماء متبرکه است.

